

Arrest

nr. 122 056 van 3 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze beslissingen werden op 13 november 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 24 juni 2013 volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen in het kader van artikel 3 van het EVRM kan geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen. De verzoekende partijen verwijzen naar de situatie in Afghanistan en betogen dat het specifieke gevaar voor kinderen in Afghanistan, die een kwetsbare groep vormen, wel bekend is. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. Daarenboven laten de verzoekende partijen na om in concreto enig begin van bewijs bij te brengen. De verzoekende partijen moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde, dan wel hun kinderen, een schending van artikel 3 van het EVRM is. Bovendien hebben de bestreden beslissingen enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen, alsmede hun kinderen, waartoe de het bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker genomen in hoofde van mevrouw tevens gericht is, het grondgebied van de in de beslissingen vermelde sta(a)t(en) dienen te verlaten, maar dwingt de verzoekende partijen niet om naar hun land van herkomst terug te keren. Tot slot, werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2012 van met nummer 90 802, wegens ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen geweigerd. In voormeld arrest van deze Raad wordt daarenboven het volgende overwogen: “Waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissing zwijgt over de kinderen en zij te dien einde verwijzen naar een document van UNHCR over kinderen in Afghanistan maken verzoekers niet aannemelijk dat hun kinderen internationale bescherming behoeven. Ze verwijzen immers enkel naar een algemene toestand in Afghanistan, maar ze maken niet aannemelijk dat hun kinderen een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van deze toestand bij een terugkeer naar hun land van herkomst.” Daarnaast werd in voormeld arrest in het kader van een beschikbaar binnenlands beschermingsalternatief in de stad Kaboel, tevens het volgende vastgesteld: “In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de stukken die de verwerende partij op de zitting heeft neergelegd blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel geen gewapend conflict aan de gang is in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012, 7-9). Gelet op deze rechtspraak, de richtlijn van het UNHCR en de informatie over de veiligheidstoestand in Kaboel stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet." In het licht van het voorgaande kunnen de verzoekende partijen te dezen dienvolgens niet worden bijgetreden als zou een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan niet zijn onderzocht.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wordt opgemerkt dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het artikel 22bis van de Grondwet, het welk evenzeer wordt opgeworpen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partijen zich daarom evenmin dienstig op voormeld artikel kunnen beroepen.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij kan evenmin afbreuk aan voorafgaande vaststellingen."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 24 juni 2013 opgenomen grond, verwijst de advocaat van de verzoekende partijen naar haar pleidooi in de zaak met volgnummer 37 zoals weergegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 27 augustus 2013. Bij voornoemd betoog wordt betwist dat er geen nut bij de vernietiging zou zijn: het nut ligt erin dat de verwerende partij geen beslissingen mag nemen die indruisen tegen de internationale rechtsnormen. Met betrekking tot het betoog aangaande artikel 3 van het EVRM wordt gesteld dat de Raad zich met zijn beschikking in de plaats stelt van de verwerende partij, het is de verwerende partij die dit moet doen in de bestreden beslissing, niet de Raad in het kader van een annulatieberoep. Met betrekking tot het specifieke gevaar voor kinderen in Afghanistan wordt gesteld dat dit welbekend is en dat dit gedetailleerd, gedocumenteerd en gestoffeerd in het verzoekschrift werd uiteengezet. Tegen de kritiek dat er geen verband met de persoon zou zijn aangeduid, wordt erop gewezen dat de rapporten gaan over alleenstaande vrouwen met kinderen en de verzoekende partij(en) een alleenstaande vrouw met kinderen is. De redenering dat de beslissing geen verplichting zou inhouden om terug te keren naar Afghanistan is absurd en kortzichtig, de dagelijkse realiteit moet onder ogen worden gezien. Er wordt gesteld dat in de beschikking tevens wordt verwezen naar de motivering in het arrest inzake asiel, waarin verwezen wordt naar een rapport van het UNHCR dat er een intern vluchtalternatief is voor alleenstaande mannen. Dit is niet op de verzoekende partijen betrokken. Tevens is het hoger belang van de kinderen niet beantwoord: er is geen afweging

gemaakt of een terugkeer in het hoger belang van de kinderen is (voortvloeiend uit artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag omgezet in artikel 22bis van de Grondwet) en deze afweging moet bij elke beslissing worden gemaakt. Waar gesteld wordt dat artikel 22bis van de Grondwet geen directe werking heeft, wordt erop gewezen dat enkel de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit blijven volhouden, en dit gaat lijnrecht in tegen een arrest van het Grondwettelijk Hof. Zij meent dat er ruime consensus is dat bij alle maatregelen inzake kinderen hun belang erbij moet worden betrokken.

De verzoekende partijen duiden er nog op dat het bevel niet is gemotiveerd met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nochtans is er voldoende rechtspraak van de Raad die stelt dat dit dient te gebeuren, zeker in het licht van artikel 22bis, § 4 van de Grondwet, dat wel directe werking heeft, waarover consensus bestaat bij de arbeids- en burgerlijke rechtbanken en het Grondwettelijk Hof.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°,

2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

2.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en punt 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.5.1 Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partijen te dezen hebben opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europees rechtelijke bepalingen. *In casu* geven de verzoekende partijen ter terechtzitting van 27 augustus 2013 een uiteenzetting “(m)et betrekking tot het betoog aangaande artikel 3 van het EVRM”, waarbij zij voorhouden dat geen rekening wordt gehouden met het specifieke gevaar dat de kinderen lopen in Afghanistan.

2.5.1.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zich reeds twee maal vluchteling hebben verklaard en toen reeds vergezeld waren van minstens twee van hun minderjarige kinderen.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.5.1.2 De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat de verzoekende partijen zich twee maal vluchteling hebben verklaard, met name op 14 mei 2012 en op 4 december 2012, waarbij zij aanvankelijk vergezeld waren door hun twee en later drie minderjarige kinderen. Ter gelegenheid van deze aanvragen - respectievelijk naar aanleiding van het horen bij de Dienst Vreemdelingenzaken én bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dan wel het horen bij de Dienst Vreemdelingenzaken daar de tweede asielaanvraag van de verzoekende partijen niet in overweging werd genomen daar zij geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (oud) hadden aangebracht -, hebben de verzoekende partijen zich beroepen op de situatie van hun minderjarige kinderen en de effecten van de humanitaire crisis op kinderen in Afghanistan, al dan niet in het licht van aanbevelingen van het UNHCR. Zij hadden zodoende uitgebreid de mogelijkheid om specifieke problemen met betrekking tot de (veiligheids)situatie van hun kinderen in Afghanistan aan te halen en naar voren te brengen.

Er wordt met betrekking tot de door de verzoekende partijen opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent reeds uitdrukkelijk werd aangegeven in voormelde beschikking van 24 juni 2013. Zo werd er reeds op geduid dat de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd bij arrest met nummer 90 802 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2012 wegens ongeloofwaardigheid van hun relaas. Waar de verzoekende partijen aldaar de situatie van de minderjarige kinderen aankaartten, attendeert de Raad erop dat in voornoemd arrest het volgende werd geoordeeld, waarbij één en ander tevens uitdrukkelijk in de beschikking wordt gemeld:

“Tot slot stellen verzoekers dat het risico bij een terugkeer naar Afghanistan moet worden onderzocht voor elk lid van de familie. Verzoekers verwijzen naar de artikelen 2, 3 en 14 van het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie, respectievelijk het recht op leven, het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Ze stellen dat in Afghanistan ongeveer één kind op vier de leeftijd van vijf jaar niet bereikt, dat er in Afghanistan door de oorlog een gebrek is aan medische en sociale structuren en dat volgens Unicef slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school gaan en 18% van de jongens en 6% van de meisjes naar de middelbare school. Ze wijzen ook op de antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken. Door in zijn beslissing het belang van het kind niet te onderzoeken schendt het CGVS volgens verzoekers artikel 22bis van de Grondwet.

(...)

Waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissing zwijgt over de kinderen en zij te dien einde verwijzen naar een document van UNHCR over kinderen in Afghanistan maken verzoekers niet aannemelijk dat hun kinderen internationale bescherming behoeven. Ze verwijzen immers enkel naar een algemene toestand in Afghanistan, maar ze maken niet aannemelijk dat hun kinderen een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van deze toestand bij een terugkeer naar hun land van herkomst.”

Daarnaast stelt de Raad in het inmiddels tussengekomen arrest van 1 augustus 2013 met nummer 107 905 van deze Raad waarbij het beroep van de verzoekende partijen tegen de in hunner hoofde genomen beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) werd verworpen, en waar de verzoekende partijen met betrekking tot de situatie van hun kinderen overigens dezelfde grieven lijken uiteen te zetten als ter gelegenheid van hoger genoemd beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake hun eerste asielaanvraag, als volgt:

“Ten overvloede merkt de Raad op, waar verzoekers menen dat er bij de weigering tot in overwegingname van hun asielaanvraag geen rekening werd gehouden met de situatie van de kinderen, dat zij geenszins aannemelijk maken dat zij de specifieke situatie van hun minderjarige kinderen, de aanbevelingen van UNHCR in dat verband of de effecten van de humanitaire crisis op kinderen in Afghanistan in het kader van hun tweede asielaanvraag als nieuwe elementen hebben opgeworpen. Verzoekers kunnen dan ook niet verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierover uitsprekt bij het opmaken van de bestreden beslissingen die trouwens niet als een “maatregel betreffende kinderen” kunnen worden gekwalificeerd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers er verkeerdelijk van uitgaan dat onderhavig annulatieberoep een beroep in volle rechtsmacht betreft waarvan een devolutieve werking zou uitgaan.(...)”

De verzoekende partijen vergenoegen zich thans in het kader van hun betoog “aangaande artikel 3 van het EVRM” en “(m)et betrekking tot het specifieke gevaar voor kinderen in Afghanistan” te stellen dat “dit gedetailleerd, gedocumenteerd en gestoffeerd in het verzoekschrift werd uiteengezet” en laten hierbij na (minstens) de motieven van het arrest van deze Raad met nr. 90 802 van 30 oktober 2012, zoals bovenstaand tevens weergegeven in de beschikking van 24 juni 2013, waaraan kracht van gewijsde kleeft, te weerleggen. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen dat hij in een land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ook op de verzoekende partijen rust een gedeelte van de bewijslast en van hen mag verwacht worden dat zij de waarheid spreken en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengen over hun situatie. De redenering van de verzoekende partijen, die eenzijdig de bewijslast lijkt te leggen op de verwerende partij, of nog, op de Raad, kan niet gevolgd worden. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de situatie van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen toekomt om dergelijke schendingen aan te brengen én op concrete wijze uiteen te zetten. Uit wat hierna blijkt, kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen *in casu* in gebreke blijven dit te doen.

Er dient vervolgens inderdaad vastgesteld dat de verzoekende partijen te dezen, bij verwijzing naar de uiteenzetting in hun inleidend verzoekschrift, duiden op rapporten en spreken over een specifiek risico voor kinderen, als kwetsbare groep, in Afghanistan, met name rekrutering, aanvallen op scholen en gevaar voor luchtaanvallen en explosieven. Zoals reeds gesteld zetten zij dit betoog uiteen zonder de eerdere definitieve asielbeslissing(en) op dat punt te weerleggen.

Er dient op geduid dat uitsluitend de algemene situatie in het land van herkomst slechts uitzonderlijk, dit is bij extreme gevallen van algemeen geweld, in aanmerking kan worden genomen. Verder moet

bescherming worden verleend aan een vreemdeling die voorhoudt deel uit te maken van een groep die systematisch aan mishandelingen wordt blootgesteld voor zover blijkt dat een dergelijke praktijk bestaat en dat de vreemdeling deel uitmaakt van die groep.

Buiten die gevallen moet een vreemdeling aantonen dat behalve de algemene situatie in het land van herkomst ook de omstandigheden eigen aan zijn geval aanleiding geven tot een risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst. Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het door de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aangehaalde arrest N. tegen Zweden met nummer 23.505/09 van 20 juli 2010 gesteld dat bij het onderzoek om na te gaan of een risico op mishandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat, rekening moet worden gehouden met de algemene toestand in het betreffende land en met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Er mag niet aan statistieken en algemene verslagen worden voorbijgegaan, doch dit betekent niet dat enkel een verwijzing naar dergelijke statistieken en verslagen zou volstaan om tot een risico op foltering of onmenselijke vernedering of bestraffing te besluiten (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223 630).

De verzoekende partijen kunnen zich te dezen aldus bezwaarlijk beroepen op de systematische blootstelling aan een praktijk van slechte behandelingen in een land, meer bepaald Afghanistan, van een bepaalde groep waartoe hun kinderen zouden behoren. Zoals reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 24 juni 2013 werd gesteld, kunnen de verzoekende partijen derhalve niet volstaan met de verwijzing naar de algemene toestand in het beweerde land van herkomst of verblijf, en evenmin naar algemene rapporten, maar dienen zij tevens enig verband met hun persoon aannemelijk te maken, al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De Raad merkt op dat zelfs een concrete aanduiding ontbreekt waarom de verzoekende partijen vrezen dat hun kinderen zich in een gelijkaardige situatie zullen bevinden als de gevallen terug te vinden in de rapportering waarnaar zij verwijzen. Overigens kan de vraag naar de actuele relevantie worden gesteld, daar de Raad opmerkt dat het rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 dat de verzoekende partijen in hoofdzaak aanhalen ter illustratie van de risico's die kinderen lopen in Afghanistan en waarnaar zij in hoofdzaak verwijzen, een rapporteringsperiode bestrijkt van ongeveer één jaar en dit ruim twee jaar geleden, meer bepaald van januari tot december 2011. Gelet op het voorgaande volstaan *in casu* verwijzingen naar rapporten aangaande de veiligheidssituatie van kinderen in Afghanistan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, ook niet afzonderlijk in hoofde van de kinderen. Het volstaat immers geenszins te verwijzen naar de algemene, niet nader toegelichte situatie in een bepaald land om aan te tonen dat de kinderen van de verzoekende partijen in dat land daadwerkelijk een dergelijk risico lopen. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hier in gebreke. De verzoekende partijen brengen met hun betoog geen elementen bij die tot een andere afloop van de administratieve procedure kunnen leiden. Waar de verzoekende partijen nog kritiek uiten op het motief van de beschikking dat er geen verband met de persoon zou zijn aangeduid en zij erop wijzen *“dat de rapporten gaan over alleenstaande vrouwen met kinderen en de verzoekende partij(en) een alleenstaande vrouw met kinderen is”*, mist het betoog feitelijke grondslag. De verzoekende partijen (vader, moeder en hun kinderen) vormen een kerngezin.

Er dient tevens opgemerkt dat in de beschikking van 26 juni 2013 uitdrukkelijk wordt verwezen naar wat in het arrest met nummer 90 802 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2012 waarbij de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd in het kader van een beschikbaar binnenlands beschermingsalternatief in de stad Kaboel werd gesteld: *“In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de stukken die de verwerende partij op de zitting heeft neergelegd blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012, 7-9). Gelet op deze rechtspraak, de richtlijn van het UNHCR en de informatie over de veiligheidstoestand in Kaboel stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de*

Vreemdelingenwet. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Waar de verzoekende partijen hierbij stellen dat *"in de beschikking (...) wordt verwezen naar de motivering in het arrest inzake asiel, waarin verwezen wordt naar een rapport van het UNHCR dat er een intern vluchtalternatief is voor alleenstaande mannen"* en dat *"(d)it (...) niet op de verzoekende partij betrokken (is)"*, wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen hierbij kritiek uiten op het arrest van de Raad van nr. 90 802 van 30 oktober 2012, waarbij de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wordt erop geduid dat de verzoekende partijen te dien einde tevens reeds de cassatieprocedure bij de Raad van State hebben aangewend en hun grieven in dat kader hebben uiteen kunnen zetten. Voormelde kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissingen, dan wel aantonen dat de verzoekende partijen te dezen wel over het vereiste belang zouden beschikken. Bovendien werd het cassatieberoep ingesteld door de verzoekende partijen bij de Raad van State bij arrest nr. 225 957 van 27 december 2013 verworpen.

Wat betreft het aspect van het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat *"(d)e redenering dat de beslissing geen verplichting zou inhouden om terug te keren naar Afghanistan (...) absurd is en kortzichtig (en) de dagelijkse realiteit (...) onder ogen (moet) worden gezien"*, dient opgemerkt dat het in de eerste plaats de verzoekende partijen toekomt vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering. De verzoekende partijen maken minstens niet aannemelijk dat er in de huidige stand van het geding sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging naar Afghanistan ingevolge de bestreden beslissingen, noch dat zij in het kader van dergelijke tenuitvoerlegging van hun vrijheid werden beroofd met het oog op verwijdering.

Uit het geheel van het voorgaande dient derhalve vastgesteld dat geen afbreuk wordt gedaan aan hetgeen omtrent de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM werd gesteld in de beschikking van 24 juni 2013, zodat de inhoud ervan overeind blijft. Gelet op het voorgaande, gaat ook de aantijging van de verzoekende partijen jegens de Raad, bij de beoordeling van het betoog in het licht van artikel 3 van het EVRM in de plaats te treden van de verwerende partij, niet op.

2.6 In de mate waarin de verzoekende partijen artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag opwerpen, wordt erop gewezen dat zij bij hun betoog geen afbreuk doen aan hetgeen hieromtrent reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 24 juni 2013 werd gesteld, met name dat de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden aangevoerd omwille van het feit dat dit verdragsartikel geen rechtstreekse werking heeft. Het Kinderrechtenverdrag is een internationaal verdrag dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het Kinderrechtenverdrag de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22*bis* in de Grondwet op te nemen, staat los van de aangevoerde rechtstreekse werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag als dusdanig. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)).

2.7 Waar de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te zijn met het gestelde in de beschikking dat artikel 22*bis* van de Grondwet geen directe werking heeft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen geen specifieke maatregel betreffende de kinderen van de verzoekende partijen vormen. De verzoekende partijen, vader en moeder van drie minderjarige kinderen, hebben (een) asielaanvra(a)g(en) ingediend. Deze minderjarige kinderen werden en worden begeleid en vergezeld door hun (vader en) moeder. Dienvolgens volgen de minderjarige kinderen het lot van de moeder en worden zij als dusdanig vermeld bovenaan op de desbetreffende bestreden beslissing. De bestreden beslissingen, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) zijn vervolgbeslissingen van de beslissing(en) van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hun asielaanvraag op definitieve wijze werd beëindigd, waarna *in casu* de Raad evenzeer de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen heeft geweigerd bij arrest met nummer 90 802 van 30 oktober 2012 betreffende de eerste asielaanvraag, en vormen geen afzonderlijke maatregel betreffende de kinderen. Bovendien blijkt uit het geheel van het voorgaande dat er *in casu* geenszins aanwijzingen voorhanden waren hiermee rekening te hoeven houden en betrekken de verzoekende partijen hun betoog niet op hun concrete geval

waardoor zij met hun beschouwingen niet aannemelijk maken dat voornoemde beschikking onterecht werd genomen, laat staan dat ze kunnen leiden tot een andere uitkomst van huidige geding.

Bovendien wordt erop gewezen dat artikel 22*bis* van de Grondwet luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald het arrest van 29 mei 2013 met nummer 223 630, duidt de Raad op het volgende. Naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking zouden hebben, maar een eerder symbolisch karakter (*Parl. St. Kamer*, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St. Senaat*, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet kan de verzoekende partij zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen.

Waar de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te gaan met het gestelde in de beschikking dat artikel 22*bis* van de Grondwet geen directe werking heeft en erop wijzen *“dat enkel de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit blijven volhouden, en dit gaat lijnrecht in tegen een arrest van het Grondwettelijk Hof”* en *“dat er ruime consensus is dat bij alle maatregelen inzake kinderen hun belang erbij moet worden betrokken”*, dit zowel *“bij de arbeids- en burgerlijke rechtbanken en het Grondwettelijk Hof”*, zonder aan te geven om welk concreet arrest het gaat, dan wel enige verdere duiding geven, dient erop gewezen dat de Raad van State het hoogste rechtscollege is in het administratieve contentieux, waarbinnen ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bevindt, en de Raad van State fungeert als cassatierechter. Bij dit betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat dit onderdeel van de beschikking onterecht zou zijn.

2.8 Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet zijn gemotiveerd met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarover naar hun verklaringen nochtans voldoende rechtspraak van de Raad bestaat die stelt dat dit dient te gebeuren, kan uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Daarnaast dient erop gewezen dat precedentes in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De verzoekende partijen tonen hoe dan ook niet aan op welke *“rechtspraak van de Raad”* zij hierbij doelen, noch dat zij zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevinden die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen.

2.9 Uit het geheel van het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel zoals aangevoerd door de verzoekende partijen in hun inleidend verzoekschrift, reeds in de beschikking van 24 juni 2013 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. Met dit betoog tonen de verzoekende partijen dan ook niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET